

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **M. N.**, nar. X, st. příslušnost X
bytem X
zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
sídlem náměstí 28. října 1898/9, Brno

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2021, č. j. CPR-29266-3/ČJ-2021-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje rozhodnutím ze dne 31. 8. 2021, č. j. KRPB-169443-45/ČJ-2020-060022-SV, uložilo žalobci správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 3 let. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce od 22. 11. 2017 do 9. 6. 2019 a od 16. 2. 2020 do 3. 9. 2020 pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, od přesně nezjištěné doby do 3. 9. 2020 bez platného cestovního dokladu, a asi 3 týdny do 3. 9. 2020 byl na území České republiky zaměstnán (připravoval a prodával jídlo v provozovně PIZZA – DÖNER KEBAB v X) bez platného oprávnění k pobytu a povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou k zaměstnání. Odvolání žalobce žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že pobyt bez oprávnění k pobytu a zaměstnání bez povolení k zaměstnání jsou okolnostmi, které se staly bez zavinění žalobce, resp. žalobce nebyl s jejich existencí srozuměn. Žalobce totiž předpokládal, že měl platné povolení k trvalému pobytu. Na tom nic nemění ani názor žalované, že žalobce neměl páchat trestnou činnost, měl mít stálou adresu a měl být srozuměn s tím, že mu může být trvalý pobyt zrušen. Skutečnost, že pobýval na území bez cestovního dokladu, odůvodnil žalobce psychickými problémy po propuštění z výkonu trestu, což správní orgány taktéž nezohlednily. Tyto okolnosti je třeba hodnotit z hlediska závažnosti a druhu protiprávního jednání ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
3. Je třeba zohlednit také důsledky napadeného rozhodnutí do osobního života žalobce. Do České republiky přicestoval žalobce před 25 lety. Má zde syna, občana České republiky, s nímž je v každodenním kontaktu. V zemi původu nebyl 15 let a nemá se kam vrátit. Žalovaná naopak tradičně zveličuje důvody pro vydání rozhodnutí. Jedná se zejména o neustále se opakující argumentaci naplnění „hned tří skutkových podstat vyhoštění“, třebaže zaměstnání bez povolení a neoprávněný pobyt spolu úzce souvisí a žalobce si jich nebyl vědom. Na druhé straně staví osobní kontakt otce a syna na roveň video komunikace, která snad může nahradit citové prožitky při osobním setkání. Dle žalobce není nutné mu za každou cenu zakázat vstup na území České republiky a způsobovat nepřiměřené citové a duševní strádání, což ve svém důsledku vede k porušení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí i předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření pouze obecně hodnotí napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné, zákonné a přiměřené a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Toto vyjádření proto soud již žalobci nezasílal.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
7. Žaloba **není** důvodná.
8. Podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky*
 3. *pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,*
 4. *pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.*
10. V nynější věci není sporu o tom, že v případě žalobce byla naplněna hypotéza shora citovaných ustanovení, resp. žalobce v žalobě v tomto rozsahu závěry správních orgánů nijak nezpochybňuje. Žalobce neměl cestovní doklad, bylo mu pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu a neměl k pobytu na území žádný pobytový titul a byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Přitom je nepochybné, že poslední dvě okolnosti spolu v případě žalobce souvisejí; pokud by žalobci nebyl zrušen trvalý pobyt, mohl by být zaměstnán bez povolení (§ 98 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti). Žalovaná však měla dle žalobce vzít v potaz skutečnost, že žalobce o zrušení povolení k trvalému pobytu nevěděl, cestovní pas neměl v důsledku psychických problémů a zohlednit žalobcův rodinný a soukromý život.
11. K tomu je nejprve třeba uvést, že Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že dobrá víra cizince o oprávněnosti jeho pobytu na území České republiky nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění (srov. rozsudky ze dne 30. 8. 2018, č. j. 8 Azs 164/2017 – 42, nebo ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 238/2019 – 29). V rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 5 Azs 232/2018 – 26, Nejvyšší správní soud uvedl, že: „(Ne)existence *zavinění na straně stěžovatelky a jeho konkrétní forma by sice nemohla zvrátit závěr o tom, že jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, mohla by se však promítnout do délky doby, po níž nebude stěžovatelce umožněn vstup na území členských států Evropské unie, respektive do úvahy, jak dlouhý zákaz vstupu je přiměřený v kontextu všech okolností stěžovatelčina případu.*“ Skutečnosti uváděné žalobcem by proto teoreticky mohly být relevantní jednak při posuzování přiměřenosti délky zákazu vstupu, dále pak jako jedno z kritérií (závažnost protiprávního jednání) při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nepřiměřené délky doby, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území EU, však žalobce v žalobě nenamítá.
12. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

13. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
14. Žalobce namítá, že nevěděl o tom, že mu byl zrušen trvalý pobyt, a tudíž ani o tom, že na území pobývá neoprávněně a nemůže být bez povolení zaměstnán. Žádné bližší podrobnosti ohledně okolností, pro které se o zrušení povolení k trvalému nedozvěděl, však v žalobě neuvádí.
15. Ze správního spisu lze zjistit, že oznámení o zahájení řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu bylo žalobci zasláno na adresu hlášeného pobytu. Na tuto adresu bylo zasláno také rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, to bylo uloženo u provozovatele poštovních služeb. Krátce nato žalobce nastoupil výkon trestu odnětí svobody. S uvedenými písemnostmi se tedy zřejmě neseznámil.
16. Na tomto místě lze učinit poznámku, že povinností cizince je po vstupu na území ohlásit na policii místo pobytu na území (§ 93 zákona o pobytu cizinců), uvedení adresy místa pobytu na území a doložení zajištění ubytování je též nezbytnou náležitostí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by se cizinec měl povinnost zdržovat se výlučně na adrese, kde má ve smyslu zákona po pobytu cizinců zajištěno ubytování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 137/2015 – 37). Na adrese hlášeného pobytu by však měl být cizinec alespoň v určité míře dosažitelný, v opačném případě (a při neuvedení jiné adresy pro doručování) se vystavuje riziku, že se neseznámí s písemnostmi, které mu budou na tuto adresu doručovány. To včetně písemností, které mohou mít zásadní význam pro jeho pobytové oprávnění.
17. Jelikož tedy žalobce neuvádí žádné důvody, které by mu bránily se standardní cestou seznámit s písemnostmi, které mu byly na adresu hlášeného pobytu doručovány (a z ničeho ani nevyplývá, že by právní moc rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu kdy zpochybnil, nebo se toto rozhodnutí snažil zvrátit), samotná liknavost žalobce v tomto směru nemohla úvahy správních orgánů zásadním způsobem ovlivnit. Obdobnou úvahu vyjádřila žalovaná na str. 5 napadeného rozhodnutí. Tamtéž žalovaná také zdůraznila, že žalobci bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno dle § 87l odst. 1 písm. a) a písm. e) zákona o pobytu cizinců, tedy mimo jiné proto, že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Této skutečnosti si žalobce vědom byl, a musel si tudíž být vědom i toho, že z uvedeného důvodu lze povolení k trvalému pobytu zrušit. Ze správního spisu plyne, že žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2015, č. j. 89 T 45/2015 – 91 (ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně sp. zn. 7 To 254/2016) odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro přechyby krádeže a neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku.
18. Co se týče cestovního dokladu, v protokolu ze dne 4. 9. 2020 žalobce uvedl, že od června roku 2019 do února 2020 byl ve výkonu trestu odnětí svobody, po skončení výkonu trestu

už svůj cestovní doklad nenašel. Ztrátu cestovního dokladu nenahlásil, protože byl zmatený, měl psychické problémy a neměl na to myšlenky. Ani tato parafráze z protokolu (opět bez bližší specifikace problémů) nemá z hlediska závažnosti protiprávního jednání žalobce zásadní význam. Žalobce neměl svůj cestovní doklad minimálně několik měsíců a při výpovědi do stejného protokolu k dotazu na zdravotní stav uvedl, že je zdravý.

19. Žalobce sice s ohledem na délku pobytu na území ČR nemá v zemi původu již žádné vazby. Kromě syna (ročník narození X) však nemá žalobce žádné intenzivní vazby ani na území ČR, kde se opakovaně dopouštěl trestné činnosti. Žalobce je v produktivním věku a dle vlastních tvrzení je zdrav.
20. Krajský soud nepopírá, že žalobce má se svým synem vztah. To přesto, že žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 18. 8. 2016, č. j. 2 T 60/2016 – 66, odsouzen za přečin zanedbání povinné výživy, neboť neplnil zákonnou vyživovací povinnost právě vůči svému synovi. Syn žalobce v průběhu řízení vypověděl, že žalobce má rád, střídavě u něj i pobývá, žalobce mu finančně pomáhá (jindy v případě potřeby naopak pomohl finančně zase syn žalobci) a hrozící vyhoštění vnímá negativně.
21. V tomto kontextu správní vyhoštění nepochybně znamená zásah do soukromého a rodinného života žalobce ve vztahu k jeho synovi. Syn žalobce je však dospělou osobou, není na žalobci finančně ani nijak existenčně závislý a není vyloučeno, aby po přechodnou dobu (doba zákazu vstupu byla stanovena nad polovinou zákonného rozpětí v délce 3 roky) byl vzájemný vztah žalobce a syna realizován osobně mimo území EU, případně dálkovými prostředky komunikace, na což odkázala i žalovaná v napadeném rozhodnutí. V kontextu těchto okolností nynější věci krajský soud souhlasí s žalovanou, že se nejedná o zásah, který by byl ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nepřiměřený.

V. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 10. února 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce